

Kale'm Ve Kalemim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 31 Ekim 2019

Yeniden buluştuğumuza inanamıyorum üstelik bana ihanet ettiğine yüzde yüz emin hala yüzümü kızartabiliyorum da.

Soru eki mi getirmeliyim illa ki hayata ya da şaşkın bir ünlem gibi sağa sola seğirtirken muhafaza ettiklerime bu kez de ben mi ihanet etmeliyim?

İmlecim mi yoksun olduğum yoksa itibarım zedelenirken ben hala nasıl oluyor da senle koyu bir sohbete başlıyorum?

Miadı doldu bilirken içimdeki dürtü yine beni yazmaya sürükledi. Sözcüklerin katı olduğunu Tanrıya ihbar ederken kendimi kime ihbar etmeliyim üstelik bir baltaya sap olamadığımdan yakınıp sefil rütbemle hala görevine sadık bir emir eri olduğumu illa ki herkese her gün yeniden ve yeniden ispatlamaya çalışırken yüreğimin bağcıklarını defalarca söküp kocaman bir fıyonk mu yapmalıyım yüzümdeki şaşkınlığı bir de hüznüme atıfta bulunanlara itibar edip büründüğüm rollere mi sadık kalmalıyım?

Pişkin olmadığım kadar da mızımızım üstelik ve dert yandığım üç beş sadık insandan başka hala ümit bağlamayı sürdürmeli miyim dünyaya?

Sözcük enflasyonuna yenik düşüp susmaya programlanmışken sonra da içimdeki dirayetin kırgınlığı ile çökmeme ve geri çekilmeye saniyeler kalmışken...

Belki de örnek aldığım yazarlardır beni yanıltan hani kullandıkları temel sözcükleri kendime yoldaş bilip onların yürüdüğü yolda sekerken bu sefer ayağımın daha sık takıldığı elbette kendimi bulmak an meselesi iken kendime dönük olması gerekirken yüzümün safça seyrettiğim ahvalim ve telaşla satırlara yığılmayı bekleyen duyguyu tasniflediğim.

Hüznün tarifi yok ki lakin hazan mahsulü yorgun kiblemde ben safiyet yüklü varlığımla ikilemde kalıp illa ki başvuruyorum insanlara üstelik aldığım darbeleri unutup asla da şüphe etmeden yakınıyorum yerli yersiz ama asla tek sırrımı da paylaşmadım onlarla.

Süslediğim satırlar tıpkı yılbaşı ağacı gibi dibine serdiğim okunmamış öykülerim ve evrene beslediğim küskünlükle kime neyi ne amaçla izah etmem gerektiğini de bilmezken.

Geniş açılı değil ki hayata bakışım bir o kadar geniş bir pencereden duygularımı salıyorum boşluğa ve

hali hazırda yenik olduğumun farkında kös kös yazıp sırtımı dönüyorum noktayı koyduktan sonra.

Farkındalığın yüklediği en büyük acı elbette yetemediğim ve defalarca kendimi koşullandırıp insanların gözünde itibarlı bir obje olmak adına yanıp tutuştuğum.

Değişen ne ki öte yandan kocaman bir değişimin tam da merkezindeyim. Sudan çıkan tüm balıkları koşulsuz sahiplenip kendi şaşkınlığımı da gizleyemiyorum. Hayatın getirisi ne ise onay vermek ama onay almak adına beklentilere de yanıt verememek.

Bit yeniği var ya da yok aslında bir düş kaydı tutmayı çok isterdim genelde hatırladığım rüyalar uykuda bile peşimi bırakmayan iyilik perime sitem edip iyi olmanın ne anlama geldiği günümüz dünyasında. Kıpraşan bir yaprak gibi ve sallandıkça düşmesi an meselesi ola ki düştü bu sefer geri dönmesi nerede ise imkânsız.

Etkisinde kalmaksa insanların en çok da okuduklarımı şekillendirmek adına özgünlüğümü yitirme korkusu ile dolup taşıttığım gerçi mizacı asla değişmiyor: ne günün ne de tabiatın sonra da değişmem beklenirken bu kez hüviyetimi kaybediyorum belki de asla bir titrimin olmadığı ve geçmişi unutmak adına yarından yana da ümidimin kalmadığı.

Geniş bir yelpaze elbette insanlara odaklı bir seyir defteri ama geri dönüşü sadece hayal kırıklığı ne de olsa duygularımı bile özgürce yaşayamıyorum. Bir hıçkırığın nelere sebebiyet verdiği ya da o hıçkırık adına birilerinden izin alıp almamamın bende yarattığı kafa karışıklığı.

Tüyü bitmemiş yetim bir hikâye misal:

Daha dün kaleme aldığım ve bohçama sakladığım.

Belki de bir şiir görücüye çıkması an meselesi iken duygu sarmalında kime göre hangi duyguyu muhafaza etmem gerektiğini düşünürken kendimden ve yaşamam gereken hüzünden uzaklaşıp basireti bağlanmış tüm duygulara hücum eden insan izleklerinde mükellef olduklarımı da bir bir yargılarken elbette aralıksız yargılanmak da en korkuncu.

Yazmaya başladığım güne dönüp bakıyorum da... ah, bir de dünyaya gözümü açtığım o ilk günü hatırlasam ve keşke ısrarla cenin pozisyonunda geçen zamanımı aklımda saklı tutup yeniden bürünsem rolüme tıpkı o geçen dokuz ayda emniyette bir o kadar savunmasız iken yeni bir hayatın beni beklediğini idrak edip sonsuza kadar kıvrılsam evrenin rahminde.

Sudan sebepler kimine göre acımı katlayan ama durun bakalım daha ne anlattım ki? İşin ilginç hiçbir şeyi anlatmak istemezken duramıyorum da yazmadan ve başıma gelecekleri az çok tahmin ettiğim için

esefle kınıyorum kalem'imi.

Kale'm ve de kalemim gelin de çıkın işin içinden.

En sağlam dostum madem...

En kıdemli de acım olmaktan pek bir memnun.

O zaman suçlanması gereken kim ya da ne?

Elbette hazır ol'da bekliyorum önce kocaman bir tepkisizlik ardından kim ise haz etmeyen geniş ölçekli bir durum tahlili ve ben anlatmazken anlatmayı da becerirken tıpkı aldatmazken kimseleri aslında sadece kendimi kandırmaya yönelik.

Siper aldığım şu beyaz kâğıt.

Sinemdeki sihri ve de kalemin.

Kaleyi içeriden fethedecekken fetih unsuru hangi duygu peki?

Sancılandığım her yazı sonra da akça pakça yüzümde dalgalandığım rüzgâr ve çok eskilerden bana verilen bir öğüt:

"Asla rüzgarın seni savurmasına izin verme ve sen, sadece rüzgar ol."

Elbette hayatımdaki üç beş büyük ihanetin sahibidir bu öneriyi getiren ve barışık olduğum zamanlardan bu güne gelip hala da aklımın almadığı o etki-tepki meselesi.

Okumak insanı bazen öyle kıtlaştırıyor ki ve resmen okuduğunuz yazarın etkisinde kalıp hayatınızı dahi onunki ile karşılaştırıyorsunuz:

Bir Elif Şafak belki İnci Aral ve daha niceisi.

Onlar mutlu ise yazmaktan size sunulan bu mutsuzluk ve kayıtsızlık neyin nesi? Ve elbette çuvaldızı kendime batırıp derinlemesine sorguluyorum: elbette öncelikle hatta sadece kendimi bir de kalemin titrini ve an geliyor bir kalemim var mı yok mu ondan bile emin olamıyorum ve geriye dönüp de baktığımda yazdığım yüzlerce yazı bana göz kırıyor bazense kendimi ısıklıyorum ve devir daim süre gelirken insanlığımla yazdıklarımı kıyaslıyorum elbette duygularım şekillenirken hissiyatımı sorguluyorum bir de hayat boyu yaptığım milyonlarca hatayı: misal mi istersiniz?

En çok sevgimi sorguluyorum ve yeteri kadar sevip sevmediğimi tayin ederken görüyorum ki; kendimi sevmeyi unutmşum belki de en çok kendime haksızlık yapan kişi bizzat kendim iken evrenin eklediği acılar daha fazla yakamaz derken görüyorum ki; acının da sonu yok hele ki hayatım ihlal edilirken ve sınırlarım zorlanırken ben ne kadar geçit vermesem de insanlara geçme hakkını öncelikle ben tanımıyorum kendime.

O eşik...

İnce bir çizgi ile ayrılan o eşik.

Eşlik eden mi?

Belli ki bir m/eziyet ve işte hayata tutunmak adına kendime bahaneler aradığım...

Sevmek ve hayal kurmak nasıl da yoruyor/muş insanı hele ki bu dünyaya ait değilseniz ve uhrevi boyutta yaptığınız yolculuğu da kimseye izah edemezken hele ki dünya nimetleri ile olan ilişkinizi de en alt sınıra çekmişken.

İnanın ki zor değil hele ki sevmek...

Zaten başıma ne geldiyse illa ki sevmekten ama bildiğiniz manada değil ve işte ceplerimden taşanlar günü bitirip hala hayatımı sonlandırmazken asla da zor değil hani. Ne mi?

Bir bilsem keşke.